

Una nova etapa amb nous horitzons

Amb aquest número de *Comunicació21* inaugurarem una nova etapa de la publicació, en la qual aprofundirem en els temes d'anàlisi, ja que considerem que amb el portal www.comunicacio21.com cobrim abastament l'actualitat informativa. De fet, no deixa de ser una constatació que afecta tot el sector de la premsa escrita: cal reservar el paper per a la reflexió i la contextualització, perquè la batalla del temps la guanyen els altres mitjans com la ràdio, la televisió i el darrer protagonista en sumar-se al sector, Internet. A banda de replantejar algunes de les seccions, convenir en la periodicitat semestral com a la més adequada i apuntar cap a un increment de la paginació, hem aprofitat per actualitzar el disseny dràsticament. Replantejar la revista i la maqueta és un exercici interessant, perquè permet constatar la història que la publicació té al darrere. Nascuda l'any 2000, avui *Comunicació21* és la referent indiscutible a Catalunya pel que fa al sector de la comunicació.

Al portal també estem d'estrena, ja que des d'aquest novembre s'hi ha incorporat una potent secció Internacional des de la qual podem servir notícies als professionals de la comunicació que volen estar atents a allò que passa arreu del món. Molts dels reptes que es plantegen a escala catalana tenen equivalències interessants de conèixer i que poden ser útils d'aplicar. O bé al contrari: descobrim models antagònics que donen perspectives impensables (i precisament per això interessants) des de la qual revisar els tòpics que afecten el sector. Nosaltres hi hem apostat decididament: molts continguts actualitzats diàriament i tres corresponalsies operatives, a París, Nova York i Hong Kong. En aquests temps globalitzats, és gairebé una obligació professional estar al corrent del que es cou en el món de la comunicació arreu del planeta. Per això estarem també atents de manera especial a tot el que té a veure amb noves tecnologies i desenvolupament de formats innovadors.

Nou curs, doncs. I nous reptes i horitzons.

David Centol
Editor de la Revista Comunicació21
centol@comunicacio21.com

Editorial

Un repartiment delicat

L'informe vinculant a partir del qual s'han adjudicat les llicències de la TDT local privada és una de les tasques més complexes empreses pel CAC, i probablement la que més ha posat a prova la seva capacitat d'independència. El president de l'organisme recordava que era la primera vegada a l'Estat que una concessió audiovisual no la decidia un govern sinó un consell. I, si bé és cert que aquesta consideració es plasma en el reconeixement d'un salt qualitatiu respecte a les llicències atorgades a dit a la comunitat de Madrid, a les Balears o al País Valencià, una lectura dels resultats obliga a plantejar també una sèrie de matisacions.

L'informe del CAC sorgeix a partir de la puntuació de més d'un centenar de candidatures, segons els barems fixats en unes bases pel Govern, amb el propi vistiplau del Consell. Aquell document, defensat per l'exdirector general de Mitjans i Serveis de Difusió Audiovisual, Santiago Ramentol, dificultava les propostes existents dels grans grups i primava a canvi aquelles televisions que, sense tenir potser un capital important al darrere, eren capaces de proposar una programació al servei de la proximitat, i amb una presència del català notable. A les bases s'hi podia retreure un excés de confiança en la capacitat del sector local català per tirar endavant uns requisits prou exigents en matèria de programació pròpia, però en tot cas reflectien de manera clara una visió sobre com havia de ser la TDT local privada (i convé subratllar el "local") a Catalunya. A la vista de qui ha resultat agraiat amb una concessió, s'observa que aquesta filosofia de fons sí ha estat tinguda en compte a la majoria de demarcacions catalanes, però no pas a Barcelona i a l'àrea metropolitana.

Evidentment, les perspectives comercials de la TDT local privada de l'àrea metropolitana no tenen res a veure amb les de la resta d'indrets. Amb cobertures que abracen des dels 700.000 fins als 2.000.000 d'habitants, els grans grups han volgut ser-hi presents. Alguns, com en el cas de Vocento, van comprar la llicència de FlaixTV per tal d'arribar al concurs amb experiència demostrable en televisió local al país, i a més van presentar un projecte sorprenent per a molts, ja que incloïa l'adopció del català al 100% de les emissions. Tenint en compte que el mínim exigít era del 50%, es feia palès l'interès del grup perquè la seva candidatura arribés a bon port (i així ha estat, ja que és la que major puntuació ha rebut a Barcelona). En canvi, alguns dels projectes, com el de Localia (Prisa), casaven poc amb

l'esperit de les bases i s'han beneficiat de puntuacions molt altes allà on sí que eren forts (solvència econòmica i tecnològica), cosa que ha pal·liat els aspectes més discrets de la seva candidatura, com per exemple que se cenyien al mínim exigint per les bases pel que fa a l'ús del català (i renunciaven, per tant, a obtenir els punts que el concurs atorgava a qui augmentés aquesta presència).

És en aquest context que cal interpretar el vot particular discrepant del conseller Joan Manuel Tresserras per a les demarcacions de Barcelona, Cornellà, Sabadell, Manresa i Vic. En un organisme on la unanimitat ha estat l'ús habitual, que un dels membres del CAC manifesti el seu rebuig de manera oberta a indrets que sumen més de la meitat de la població de Catalunya és motiu de preocupació. I, si s'afegeix la dada que el conseller és proper a ERC, precisament el mateix partit que va nomenar Santiago Ramentol, i el mateix partit encara que ha estat expulsat del Govern fa tot just unes setmanes, es dona munició a aquells que han llegit en aquesta adjudicació *de facto* un principi d'aplicació de l'anomenada sociovergència, amb un delicat equilibri pactat que ha deixat fora els independentistes.

Un dels encerts del CAC ha estat la determinació d'aïllar les seves decisions de l'entorn polític. Per això els seus membres, si bé suggerits per un partit, a l'hora de ser proposats al Parlament compten amb el suport d'altres formacions. O també per això aquells qui han acabat formant el planter del Consell han estat d'un perfil més tècnic que no pas polític, malgrat les connexions que es poguessin traçar entre noms i sigles. L'episodi de la TDT ha plantejat una prova de maduresa al CAC, en la qual la unanimitat tan preuada de processos anteriors –fins i tot en el polèmic informe sobre la COPE– no s'ha pogut reeditar. El conseller *dissident* en cap cas ha parlat de politització de resultats i s'ha emparat en criteris d'interpretació, cosa que demostra l'interès a legitimar malgrat tot l'organisme. Ara bé, seria ingenu pensar que l'informe obeeix només a criteris estrictament tècnics (malgrat la bona feina en aquest sentit que hi ha al darrere) i que no ha calgut gestionar pressions mediàtiques i polítiques, o bé assumir equilibris.

Llei en suspens

Prop d'un terç dels articles de la Llei de l'Audiovisual han quedat en suspens cautelar, segons dictamen del Tribunal Constitucional arran d'un recurs presentat pel govern de l'Estat. És una pèssima notícia per al sector català, perquè les decisions que l'afecten acostumen a ser més acurades quant més a prop es prenen. Només cal veure com es va planificar la TDT local des del Ministeri d'Indústria a Catalunya –un autèntic nyap– per comprovar que la distància és mala consellera en matèria de mitjans. I, evidentment, és també una mala notícia per al país, perquè frustra un nou àmbit on es pretenia assumir la gestió. D'alguna manera, la Llei de l'Audiovisual

l'episodi de la TDT ha plantejat una prova de maduresa al CAC, en la qual la unanimitat tan preuada de processos anteriors no s'ha pogut reeditar. El conseller *dissident* en cap cas ha parlat de politització de resultats i s'ha emparat en criteris d'interpretació, cosa que demostra l'interès a legitimar malgrat tot l'organisme

paga la factura d'una defensa massa feble de l'Estatut sorgit del Parlament i en el qual, potser amb ingenuïtat, hi confiava. Les retallades que va patir aquell text fan que el govern Zapatero estigui obligat a denunciar la Llei de l'Audiovisual, perquè desplega el seu articulat sobre afers propietat de l'Estat.

A més, els tempos no han afavorit els interessos catalans. La suspensió de la Llei va arribar en plena precampanya electoral i en un moment de debilitat o interinatge a la subdirecció general de Serveis i Mitjans de Difusió Audiovisual. No s'entén si no la discreta resposta dispensada pel Govern. Com era d'esperar, el fet que sigui Zapatero qui presenti el recurs posa en una tessitura difícil els socialistes catalans per reivindicar la legitimitat de la Llei.

I, també cal dir-ho, potser sí que el recurs –amb l'ordenament jurídic vigent en mà– és lògic i conseqüent, sobretot perquè es convertia en llicències allò que l'Estat li dóna el rang de concessions i, per tant, no adjudicables per un organisme independent (com el CAC). Ja hi ha, doncs, una tasca al quadern de deures del nou govern sorgit arran de les eleccions del novembre: intentar negociar amb Madrid quotes d'autonomia per gestionar l'espai radioelèctric des de Catalunya. Serà més difícil retornar al CAC les competències avançades que li proporcionava la Llei. Tot i que el Consell segueix mantenint l'essència arran de la Llei del 2000 en què se li ampliaven competències, ara resta a l'espera de saber si les atribucions que se li plantejaven a l'hora d'atorgar llicències podran fer-se efectives.

Els tempos no han afavorit els interessos catalans. La suspensió de la Llei va arribar en plena precampanya electoral i en un moment de debilitat o interinatge a la subdirecció general de Serveis i Mitjans de Difusió Audiovisual. No s'entén si no la discreta resposta dispensada pel Govern